

SỐ 217

PHẬT NÓI KINH THÍ DỤ

Hán dịch: Đại Đường, Tam tạng Pháp sư Nghĩa Tịnh.

Như vậy tôi nghe:

Một thời Đức Bạc-già-phạm ở rừng Thệ-đa, vườn Cấp cô độc, thành Thất-la-phạt.

Giữa đại chúng, Đức Thế Tôn bảo vua Thắng Quang:

–Này đại vương, Ta sẽ lược nói ví dụ cho vua nghe về những tai hại trong sinh tử do tham luyến mùi vị năm dục. Đại vương hãy lắng nghe, suy nghĩ ghi nhớ kỹ.

Thời quá khứ cách đây vô lượng kiếp, có một người đi trong vùng hoang dã bị voi dữ rượt, sợ hãi chạy nhưng không có nơi ẩn nấp. Ông ta thấy một cái giếng trống, bên cạnh có rễ cây, nên đu theo rễ cây leo xuống, treo thân trong lòng giếng. Có hai con chuột trắng và đen đang cùng nhau cắn rễ cây, bốn thành giếng có bốn con rắn độc muốn mổ người ấy, đáy giếng có rồng độc. Lòng vừa sợ rồng, rắn độc, vừa sợ rễ cây bị đứt, thì có năm giọt mật từ trên cây rơi vào miệng người này. Nhưng cây bị lay động nên có bầy ong bay xuống muốn chích anh ta. Lửa rừng lại lan tới đốt cháy cây này.

Nhà vua thưa:

–Người kia vì sao bị khổ vô cùng, mà còn tham chút mật kia?

Thế Tôn dạy:

–Này đại vương, nơi hoang dã dụ đêm dài cho vô minh mênh mông lâu dài. Người kia dụ cho phàm phu. Voi dữ cho vô thường. Giếng dụ cho sinh tử. Rễ cây nguy hiểm bên bờ dụ cho sinh mạng. Hai con chuột trắng đen dụ cho ngày đêm. Cắn rễ cây dụ cho bị chết trong từng niệm. Bốn rắn độc dụ cho bốn đại. Mật dụ cho năm dục. Ong dụ cho tà tư duy. Lửa dụ cho già, bệnh. Rồng độc dụ cho sự chết. Đại vương, nên biết sinh, già, bệnh, chết thật đáng sợ hãi, thường phải suy nghĩ, không để cho năm dục xâm chiếm.

Đức Thế Tôn nói kệ:

Hoang dã đường vô minh

Người chạy dụ phàm phu

Voi lớn dụ vô thường

Giếng là bờ sinh tử

Rễ cây dụ mạng sống

Ngày đêm là hai chuột

Cắn rễ, chết từng niệm,

Bốn rắn là bốn đại

Giọt mật dụ năm dục

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Ong nọc tà tư duy
Lửa như là già bệnh
Rồng độc sự khổ chết,
Bậc Trí xét việc này
Mau nhàm chán sống khổ
Tâm không tham năm dục
Mới gọi người giải thoát.
Sống trong biển vô minh
Thường bị thần chết rượt
Nên biết đấm thanh sắc
Mãi mãi là phàm phu.*

Khi vua Thắng Quang nghe Đức Phật giảng về tai họa của sinh tử, được điều chưa từng có, sinh tâm nhàm chán, chấp tay cung kính, nhất tâm chiêm ngưỡng, bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn, Như Lai đại từ vì con giảng giải pháp nghĩa vi diệu như vậy, con xin thọ trì.

Đức Phật dạy:

–Lành thay, lành thay! Nay đại vương, nên làm đúng lời nói, chớ nên phóng dật.
Vua Thắng Quang và đại chúng đều hoan hỷ, tín thọ phụng hành.

